

Versplinterd

VERSPLINTERD

T E R I T E R R Y

Eerste druk, augustus 2019

Oorspronkelijke titel Shattered

Uitgave Orchard Books

Copyright © Teri Terry 2014

Copyright voor Nederlands taalgebied © IMAGINE, Veghel 2019

Vertaling Renée Salome en Laura Weeda

Opmaak ZetSpiegel, Best

ISBN 978 94 633 3461 7

ISBN 978 94 633 3826 4 (e-book)

NUR 285/334

www.imagine-books.nl

[imagine.books.nl](https://www.facebook.com/imagine.books.nl)

[imagine_booksnl](https://twitter.com/imagine_booksnl)

[imagine_books.nl](https://www.instagram.com/imagine_books.nl)

IMAGINE is een imprint van ImageBooks Factory BV.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn moeder

H O O F D S T U K E E N

Van de buitenkant ziet het er niet best uit. Maar schijn kan bedriegen. Vooral mensen kunnen vanbinnen zo anders zijn dan hoe ze eruitzien. Je kunt onmogelijk raden wat er echt in ze omgaat, waartoe ze in staat zijn. In mijn geval zat dat zo goed verstoppt, dat zelfs ik er niets van wist.

Aiden zet zijn auto stil naast het vervallen gebouw. Hij kijkt me van opzij aan. ‘Kijk niet zo bang, Kyla.’

‘Ik ben niet bang,’ begin ik tegen te sputteren. Maar als ik op dat moment naar de weg kijk, ben ik het ineens wel. ‘Hoeders,’ sis ik, en ik duik diep weg in mijn stoel. Achter ons parkeert een zwart busje, waardoor ons de weg wordt geblokkeerd. Ik word bevangen door een loodzware angst, die maakt dat ik me niet kan bewegen, ook al schreeuwt alles in mij dat ik moet *vluchten*. De angst brengt me terug naar een andere plaats, een andere Hoeder. Coulson. Het pistool in zijn hand, de loop op mij gericht, en toen...

Pang!

Het bloed van Katran. Een hete rode stroom die ons beiden bedekte en die mijn vriend van me afnam, voor altijd. Zo vergelijkbaar met de dood van mijn vader jaren gele-

den dat mijn diepst verborgen herinnering weer bovenkwam. Allebei dood. Allebei mijn fout.

Aiden legt een hand op de mijne. Eén bezorgd oog houdt hij op de achteruitkijkspiegel en het busje gericht, het andere rust op mij. De deuren gaan open, er stapt iemand uit. Geen zwart, zoals de Hoeders dragen? Een slanke figuur, een vrouw, haar gezicht verborgen onder de rand van een hoed. Ze loopt naar de ingang van het gebouw. De deur wordt van binnenuit geopend en ze verdwijnt het gebouw in.

‘Kijk me aan, Kyla,’ zegt Aiden kalm. Ik wend mijn gezicht af van het busje achter ons. ‘Er is niets om je zorgen over te maken, probeer alleen hun aandacht niet te trekken.’ Hij draait zich vanuit de bestuurdersstoel naar me toe, legt zijn armen om me heen en trekt me naar zich toe. ‘Speel even mee,’ zegt hij. Ik dwing mijn lichaam ontspannen tegen hem aan te gaan liggen. ‘Zo geven we ze een reden waarom we hier staan,’ mompelt hij in mijn haar. ‘Voor als ze zich dat gaan afvragen.’

Ik adem langzaam in. *Ze zijn niet op zoek naar mij. Ze gaan nu weg. Ze zijn niet op zoek naar mij.* En dan klamp ik me vast aan Aiden en duwt hij me nog steviger tegen zich aan. Achter ons klinken motorgeluiden. Banden knarsen op grind. En rijden verder.

‘Ze zijn ervandoor,’ zegt Aiden, maar hij laat me niet los. De opluchting is zo overweldigend dat ik tegen hem aan zak en mijn gezicht in zijn borst begraaf. Zijn hart klopt snel, slaat een ritme van veiligheid, warmte en nog iets anders.

Maar dit is verkeerd. Hij is niet Ben.

Mijn angst verandert in schaamte en dan in boosheid. Ik ben boos op mezelf. Ik maak me los van Aiden. Waarom was ik zo'n watje en liet ik me zo opnaaien door de Hoeders? Hoezo klampte ik me aan Aiden vast, alleen omdat ik bang was? En dan bedenk ik me wat hij zei toen we onderweg waren: dat hier Hoeders komen. Hoeders, regeringsfunctionarissen en hun vrouwen. Mensen met geld en macht, die ervoor kunnen zorgen dat anderen wegstijgen en hun mond houden. Die vrouw is vast de vrouw van een Hoeder. Ze is hier waarschijnlijk om dezelfde reden als ik. Ik voel dat ik rood word.

Aidens warme blauwe ogen staan bezorgd. 'Weet je zeker dat je dit aankan, Kyla?'

'Ja, natuurlijk. Ik dacht trouwens dat het de bedoeling was dat je me niet meer zo zou noemen?'

'Het zou makkelijker zijn als je eindelijk had besloten wat je nieuwe naam is.'

Ik zeg niks. Eigenlijk weet ik het al, maar ik wil hem nog even voor me houden. Ik weet niet zeker of hij het wat vindt.

'Loop binnen alsof je er thuis bent, dan kijkt niemand ervan op. Het is allemaal heel anoniem.'

'Oké.'

'Ga nu maar, voordat er nog iemand komt.'

Meer Hoeders?

Ik open de deur van de auto en stap naar buiten. Het is een grijze, koude januaridag. De kou rechtvaardigt de sjaal

die ik om mijn hoofd heb gewikkeld om een uiterlijk te verbergen dat binnenkort anders zal zijn. Ik recht mijn schouders en loop naar de deur. Hij gaat open en ik loop naar binnen.

Mijn ogen worden groot en ik struikel bijna over mijn voeten, tot ik me herinner dat ik moest *lopen alsof ik hier thuis ben*. In dit glimmende paleis, met enorme pluchen stoelen, zachte muziek en een glimlachende verpleegster? Een bewaker staat discreet in een hoek. De vrouw die we net uit het Hoederbusje zagen komen zit in een stoel, met een glas wijn in de hand.

Glimlachend loopt de verpleegster op me af. ‘Welkom. Welk nummer heeft u?’

‘7162,’ zeg ik, het nummer dat Aiden me gaf. Ik vind het niet prettig een nummer te zijn, ook al is het beter mijn naam geheim te houden. Niet nadat ik Gewist ben geweest. Niet nadat ik een Levo om mijn pols droeg met daarin mijn nummer gegraveerd, zodat iedereen kon zien dat ik ooit een crimineel was. Nu draag ik hem niet meer. Ze zijn weliswaar niet zichtbaar, maar de littekens blijven.

Ze checkt iets op een schermje dat ze in de hand houdt en glimlacht. ‘Ga maar even zitten. Uw TEV-consultant komt zo bij u.’

Ik ga zitten. Tot mijn verbazing komt de stoel in beweging en past zich aan aan mijn lichaam. TEV: Technologie voor Verschijningsverbetering. Er wordt alleen besmuikt over gesproken. Het is gruwelijk duur en zeer illegaal. Ik ben hier dankzij een gunst die Aidens organisatie, ZNV,

nog tegoed had. ZNV staat weliswaar voor Zoeken Naar Vermisten, maar het blijkt dat ze niet alleen vermisten opsporen en zich sterk maken om de waarheid over Hoeders naar buiten te brengen. Ze smokkelen ook mensen die beter kunnen verdwijnen het Verenigd Koninkrijk uit, en tegelijkertijd anderen het land ín. Zoals TEV-consultants die een goede deal op de zwarte markt van mijlenver kunnen ruiken.

De vrouw in de andere stoel draait zich naar me toe. Ze is een jaar of vijftig oud en aantrekkelijk. Als de geruchten kloppen ziet ze er twintig jaar jonger uit voordat ze hier straks de deur uit loopt. Ze heeft een verwonderde blik in haar ogen. Ik zie het haar denken: *Wat doe jij hier?* Ik negeer haar.

Er gaat een deur open en dan komen er voetstappen dichterbij. De vrouw staat al op, maar de stappen gaan verder. Er stopt een man voor me. Een dokter? Hij ziet er anders uit dan alle dokters die ik eerder heb gezien. Hij heeft een glimmende paarse doktersjas aan, die perfect past bij zijn gehighlighte haar en paarse ogen, in al hun onnatuurlijke glans.

Hij steekt zijn beide handen uit, helpt me uit de stoel en geeft me een paar luchtzoenen. ‘Hallo schat. Ik ben Doc de Jour, maar je mag me DJ noemen. Deze kant op, graag.’ Hij spreekt de woorden zangerig en lizig uit. Een vreemd accent. Iers?

Ik volg hem en onderdruk een grijns als ik de verontwaardigde blik op het gezicht van de wachtende vrouw zie.

Ze zal zich wel afvragen wie ik ben, waarom ik eerder word geholpen. Ze moest eens weten.

Als ze het zou weten zou ze meteen naar haar Hoederman hollen.

Doc de Jour is teleurgesteld in me. ‘Weet je *zeker* dat dit het enige is wat je wil laten doen? Je haar. *Bruin*.’ Hij zegt het alsof bruin haar misdadig middelmatig is. Maar dat is precies wat ik nodig heb: dat ik niet opval.

‘Ja. Bruin.’

Hij zucht. ‘Je hebt zulk prachtig haar, zo moeilijk na te bootsen. Zonnestralen op vroege narcissen nummer 12. Met highlights nummer 9.’ Hij gaat met zijn vingers door mijn haar, een onderzoekende blik in de ogen. Alsof hij het kopieert voor zijn volgende patiënt. Dan bestudeert hij mijn gezicht. ‘En je oogkleur?’

‘Nee. Ik vind ze mooi zo.’

‘Ze vallen wel op. Het is een risico,’ zegt hij. Mijn ogen worden groot. Wat weet hij ervan?

Hij knipoogt. ‘Het is een interessante tint. Bijna appelgroen nummer 26, maar intenser,’ zegt hij. Dan draait hij de stoel waar ik op zit rond en bekijkt me van top tot teen. ‘Zou je niet wat langer willen zijn?’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Kan dat dan?’

‘Natuurlijk. Het duurt wel even.’

‘Wat is er mis met mijn lengte?’ vraag ik stekelig.

‘Niets. Als je het niet erg vindt om een sprongetje te maken om iets te zien.’

‘Alleen mijn haar.’

‘Bruin. Je weet dat TEV versnelde gentechnologie is? Het is permanent. Voor altijd bruin haar. Zo groeit het uit je hoofd. Nooit meer een blondje. Tenzij je bij me terugkomt.’

Hij geeft me een spiegel en ik kijk erin. Raar idee dat ik de volgende keer dat ik dat zal doen niet het haar zal zien dat ik altijd had. Met de kleur is niks mis, maar het is wel dun. Ik heb altijd dikker haar willen hebben. Zoals Amy’s geweldige donkere bos haar. Dat was het eerste wat mij aan mijn nieuwe zus opviel toen ik bij mijn toegewezen familie ging wonen. Nog maar een paar maanden geleden, ik was net Gewist. ‘Wacht even. Ik vraag me af of...’

Hij draait de stoel terug en kijkt met zijn paarse ogen in de mijne. Je moet er wel naar kijken. ‘Ja?’

‘Kan je het langer maken? En dikker? Misschien... een paar highlights erin? Niks gek, gewoon natuurlijk.’

Hij klapt in zijn handen. ‘Komt voor elkaar.’

Even later lig ik met mijn rug op een tafel die, net als de stoel in de wachtruimte, zich naar mijn lichaam voegt. Vlagen van paniek houden me wakker. Ging het ook zo toen ik werd Gewist? Toen had ik geen keuze. Ik heb de foto gezien. Ik was vastgebonden aan een tafel, zoals iedere crimineel. De Hoeders stalen mijn herinneringen en brachten een chip aan in mijn hersenen, die in staat was me te doden totdat mijn Levo van mijn pols werd gehaald. Dit is anders. Dit gaat maar om haar. En het is mijn eigen keuze: ik *hoef* dit niet te doen.

Er klinkt zachte muziek. Alles is mistig en vaag en mijn ogen vallen dicht.

Het is maar haar... Maar wel het haar waar Ben zijn vingers doorheen liet glijden wanneer hij me kuste. Sinds de Hoeders hem hebben weggehaald en zijn geheugen hebben gewist, weet hij niet meer wie ik ben. Maar stel dat hij ertegen gaat vechten, tegen dat wat de Hoeders met hem hebben gedaan, en zich weer dingen gaat herinneren? Dat hij begrijpt waarom ik zijn *droommeisje* ben? Stel dat? Als ik er anders uitzie, vindt hij me nooit.

Ik slik, worstel om de woorden te vinden, om ze te zeggen dat ze moeten stoppen, dat ik me heb bedacht.

Ben...

Gezichten zijn soms scherp, soms wazig en verdwijnen dan.

We rennen. Naast elkaar in de nacht. Maar Bens lange benen bonzen in een langzamer ritme dan de mijne. Het regent, maar daar trekken we ons niks van aan. Nu gaan we een donkere heuvel op. Hij glipt voor me; het smalle pad dat in de rotsen is uitgehouwen vult zich met water. Algauw zijn we doorweekt en zitten we onder de modder. Hij lacht als hij de top bereikt en als de regen nog harder naar beneden begint te vallen, gooit hij zijn armen in de lucht.

'Ben!' Ik strek mijn armen naar hem uit, sla ze om hem heen en trek hem onder een boom. Ik begraaft me diep in zijn warmte.

Maar er klopt iets niet.

‘Ben?’ Ik trek me een stukje terug en kijk in vertrouwde ogen: bruin als gesmolten chocola, bezaaid met gouden vlekjes. Verwarde ogen. ‘Wat is er?’

Hij schudt zijn hoofd, duwt me weg. ‘Ik begrijp het niet.’

‘Wat begrijp je niet?’

‘Ik dacht dat ik je kende, maar dat is niet zo. Of wel?’

‘Ik ben het! Ik ben...’ Mijn stem sterft weg. Ik voel paniek opkomen. Ik zoek een naam, niet zomaar een naam maar MIJN naam. Wie ben ik eigenlijk?

Hij schudt zijn hoofd weer en loopt weg. Hij rent het pad op en verdwijnt.

Ik zak tegen de boom. Wat nu? Moet ik achter hem aan rennen, waarna hij me weer zal negeren? Of ren ik de andere kant op, alleen?

De hemel licht op: een felle bliksemschicht verblindt mijn ogen en verlicht de bomen en de stortende regen. Voordat het donker terugkeert, schudt een enorm geraas mijn botten door elkaar.

Terwijl ik ineenkrimp door de pijn van Bens vertrek, zegt een stemmetje in mijn achterhoofd dat het gevaarlijk is om in een storm onder een boom te staan.

Maar wie ben ik nu eigenlijk? Tot ik een antwoord op die vraag heb, weet ik niet welke kant ik op moet.